

Regeringen hidtil har undgaaet at oprette Apoteker paa de Steder, hvor der er reelle Privilegier netop af Hensyn til disse reelle Privilegier, lige saa vist er det ogsaa, at dette vil blive ved i Fremtiden. Man vil stadig væk tage Hensyn til, at disse Privilegier ere voksende Aar for Aar i Værdi (S. Hage: Nej!) So, det er Tilfældet med næsten alle de reelle Apoteker, de ere voksende i Værdi, det skulde da være, at der lige i de aller sidste Aar har fundet nogen Standsning Sted. Man har fra Regeringens Side, lige siden denne Ordning blev truffen, stadig taget Hensyn hertil og undgaaet at oprette Apoteker paa Steder, hvor det kunde være i Udsjævn af disse Privilegier, og derved er det jo, at Privilegierne ere stagne til en saa uhyre Sum, som her i Kommissionens Betænkning er angivet. Saa længe dette Forhold varer, vil Regeringen sikkert nok gaa den samme Vej og vil ikke oprette ny Apoteker paa saadanne Steder, hvor de kunne komme til at virke betydelig i Udsjævn af bestaaende Privilegier. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde vi paa mange Steder have Apoteker, hvor vi nu ikke have saadanne. Jeg kan blot nævne Bornholm, hvor jeg er bedst kendt med Forholdene. Der have vi to Apoteker, de ere reelle begge to, det ene ligger i Rønne, det andet i Retsø. Nord paa i Landet have vi ikke noget; vi skulle der en 4—5 Mil. bort for at saa den Medicin, vi have Brug for, og det uagtet vi have Distriktslægen boende i det nordligste Sted af Den, i Allinge. Uagtet vi have ham der, have vi ikke der noget Apotek, og det skønner jeg alene er af den Grund, at det vilde være et Skaar i de Indtægter, som de to reelle Apoteker have. Og saaledes som det forholder sig paa Bornholm, forholder det sig rimeligvis mange andre Steder, og jeg frygter for, at det vil blive ved at gaa saaledes, saa længe dette Forhold finder Sted. Derfor mener jeg, at Opgaven maa være at se at saa dette Forhold omordnet, at komme bort derfra. Dette vil jeg henstille til Overvejelse. Jeg kan, som jeg saade før, i alt væsentlig slutte mig til den Kritik af Lovforslaget, som er øvet af det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Nørdam), og derfor skal jeg i øvrigt ikke dvæle videre ved Lovforslagets Enkeltheder.

Justitsministeren (Rump): Diskussionen har i Dag for en stor Del bestået sig med Apotekerkommissionens Virksomhed, og hvorvidt den har udført sin Gerning behørigt. Der er ikke nogen Anledning for mig til her at komme omstændelig ind paa

dette Spørgsmaal, men jeg vil dog bemærke saa meget, at Apotekerkommissionen har bestået sig — og det grundigt — med samtlige de Spørgsmaal, som ere blevne den forelagte, og med ikke saa lidt mere. Noget andet er, om den har magtet dette Arbejde, om den kunde være kommen til andre Resultater, om de Anvisninger, den har givet, ere hensigtsmæssige. — Det første Spørgsmaal, der blev forelagt Apotekerkommissionen, var at udtale sig om, hvorvidt det maatte anses for nødvendigt eller dog hensigtsmæssigt, at man naaede til en Afløsning af de reelle Privilegier, og i saa Fald, hvorledes denne kunde udføres. Hvis man imidlertid kom til det Resultat, at dette var ugørligt, at Afløsningen ikke lod sig udføre, blev Spørgsmaalet, om Kommissionen saa kunde paavise andre Foranstaltninger, der vare egnede til at forhindre, at Apotekerne bleve ved at stige saa overordentlig i Pris, som sket er. Apotekerkommissionen har nu ikke, som en æret Taler sagde, ladet sig nøje med blot at sige, det ikke lod sig gøre at afløse disse Privilegier; Nej, den har, og det efter min Mening ret grundigt, undersøgt dette Spørgsmaal; den har netop derved udtalt, at der naturligvis ikke var noget til Hinder for en Afløsning, men samtidig dermed har den sagt, at den mente, at en Afløsning ikke kunde ske, uden at den maatte koste enten direkte Statskassen betydeligt, fordi denne vilde blive nødt til for en stor Del at tilvejebringe den fornødne Afløsningssum, eller ogsaa betales indirekte af Befolkningen ved, at man samtidig dermed forhøjede Medicinaltaksten for derigennem at staae de fornødne Penges til Beje til at foretage en Afløsning. Derved har Kommissionen altsaa udtalt, at Afløsningen kan gøres paa en af disse Maader, men videre ind paa disse er den ikke gaaet, idet Kommissionen — i øvrigt ganske sikkert i Overensstemmelse med det store Flertal i dette Ting — gik ud fra, at ingen af disse Beje vilde være tilraadelig, idet det vilde være for dyrt købt at anvende i det mindste adskillige Millioner paa denne Afløsning og endnu dyrere købt, hvis man deraf vilde tage Anledning til at forhøje Medicinaltaksterne. Man maatte derfor se, om man ikke kunde finde en Afløsning, der ikke kom til at koste det offentlige noget, og der er Apotekerkommissionen kommen til det Resultat, at det kunde man nok, hvis man lod Apotekerne selv betale den, ellers ikke. Den Vej, man da naturligst var henvist til at følge — om end med nogen Forandring efter de særlige hjemlige Forhold — var den, man var gaaet i Sverige ved at foretage en Afløsning, saaledes at det blev